

Jézus együttérzést tanúsított

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 2:23-25; 2Királyok 13:23;
Lukács 7:11-16; János 11:35; Róma 12:15; 2Korinthus 1:3-4;
1János 3:17

„Amikor Jézus kiszállt, nagy sokaságot látott maga körül, megszánta őket, és meggyógyította betegeiket” (Mt 14:14, ÚRK).

Mi lehetne annál tragikusabb, mint amikor egy tizenhét éves lány, aki a kortársai problémáihoz hasonlókkal küzdött, sőt még többel, önkézeivel vet véget az életének? Vajon ki a megmondhatója, hogyan szenvedtek a szülei?

A lelkész meglátogatta őket. Leült velük a nappaliban, de sokáig egy szót sem szólt. Mélyen átérezte a szülők fájdalmát. Aztán kitört belőle a sírás; zokogott és zokogott, majd felállt és egy szót sem szólt, csak elment.

Később az édesapa elmondta a lelkésznek, hogy milyen sokat jelentett számára, amit akkor tett. A házaspárnak nem szavakra, ígéretekre volt szüksége, és még csak tanácsokra sem. Egyszerűen az kellett nekik akkor és ott, hogy valaki őszinte együttérzést tanúsítson.

„El sem tudom mondani, mennyit jelentett nekünk az együttérzésed!” – fogalmazott később az apa.

Az együttérzés azt jelenti, hogy „szánalom”, ami a könyörülettel, a sajnálattal, a kedvességgel rokon. Azt jelenti, hogy valóban odaállok valaki mellé. Ha megindulunk mások szomorúsága láttán, az egészen új szintre emeli az „emberek között forgolódást”. Jézus is kifejezte együttérzését az embereknek, ami döntően hozzájárult ahhoz, hogy elérte őket.

MEGHALLJA A FÁJDALMAS KIÁLTÁST

A világűr félelmetesnek tűnik: végtelen, hideg, olyan hatalmas, hogy különös erővel törhet ránk létünk jelentéktelenségének és céltalanságának érzése. Ez a félelem még inkább elhatalmasodott a modern tudományos fejlődés következtében, hiszen az óriásteleszkópok a kozmosz még sokkal nagyobb, hatalmasabb részét tárják fel előttünk, mint amit a képzeletünkkel könnyen felfoghatnánk. Ha ehhez még hozzátesszük a darwinizmus szomorú állításait, amelyeknek legtöbb közismert változata elveti a Teremtő létezésének gondolatát, az emberek – érthető módon – a reménytelenséggel küzdenek az érzéketlen, hatalmas világmindenségben. A Biblia természetesen egészen más képet fest arról, hogy mi az ember helye a teremtett világban.

Mit tanítanak a következő igeszakaszok arról, hogy Isten könyörülettel tekint bűnbe esett, megtört földi teremtményeire?

Bír 2:16-18 _____

2Kir 13:23 _____

Ézs 54:7-8, 10 _____

Általánosan elterjedt a nézet, miszerint az Ószövetség Istene szigorú, kegyetlen, nem hajlandó a megbocsátásra, könyörtelen, főképpen, ha szembeállítjuk az Újszövetség által bemutatott Jézussal. Ezzel ellentétben viszont ezek és más ószövetségi részek is azt példázzák, hogy valójában Isten könyörülettel fordul az emberiség felé.

Hogyan viszonyul Isten a szenvedéshez? Milyen tanítás rejlik erről 2Móz 2:23-25 verseiben?

Isten mélységes érdeklődést tanúsít az emberek iránt (lásd Jak 5:11). Ezzel a témával találkozunk az egész Bibliában.

„Nyomorunk és jajkiáltásunk a szívéig hat... Békességünk feltételei közül egyik sem olyan jelentéktelen, hogy ne részesítené figyelemben... Legkisebb tanítványait sem érheti kár... amely iránt ne viseltetne közvetlen érdeklődéssel” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 74-75. o.).

A környékünkön milyen kollektív fájdalmas kiáltások szállnak a menny felé? Hogyan használhat fel Isten bennünket arra, hogy együttérzést tanúsítsunk a szenvedők iránt és segítsünk nekik?

KÖNYÖRÜLŐ MEGVÁLTÓNK

Földi szolgálata idején Jézus az emberek között járt, része volt olyan helyzetekben, amelyekben együttérzést és könyörületet tanúsított. „Amikor Jézus kiszállt, nagy sokaságot látott maga körül, megszánta őket, és meggyógyította betegeiket” (Mt 14:14, ÜRK).

Mit tanít Mt 9:35-36 és Lk 7:11-16 az őszinte együttérzésről és könyörületről, amit Jézus ezekben az esetekben tanúsított?

Az együttérzés szó felidéz más, hasonló jelentésű szavakat is, mint például az *empátia* és a *sajnálát*. Különböző szótárak szerint a *könyörület* szó jelentése: sajnálat, együttérzés, empátia. A *sajnálát* a szenvedővel való együttszomorkodást jelent. Az *empátia* az a képesség, ha valaki megérti mások érzéseit, osztozik bennük. A könyörület és az együttérzés bemutatja, hogy nemcsak megértjük a másik szenvedését, hanem segíteni is akarunk neki megszabadulni attól vagy csökkenteni azt. Amikor rossz híreket hallunk a környéken, ha például leég valakinek a háza vagy haláleset történik a családban, hogyan reagálunk? Csak elmotyogjuk halkán, hogy „Milyen szomorú!” – majd továbbmegyünk? Könnyű így tenni! Vagy valóban felébred bennünk az együttérzés, ami *könyörületességre* indít a szenvedő iránt? Az igazi könyörület hatására nagyon is gyakorlatiasan fogjuk vigasztalni, segíteni a barátokat és az idegeneket egyaránt. Akár egy kártyát küldünk a gyászolóknak, akár még mélyebben kimutatjuk együttérzésünket, pl. egy látogatással, vagy segítünk abban, amire éppen akkor szükség van, szeretettel teszünk valamit értük, ezek mind az őszinte együttérzés világos jelei. Nagyszerű, hogy magánemberek és segítség-szervezetek általában egyaránt megmozdulnak súlyos katasztrófák esetén. Viszont nem mindig fordítunk éppen ilyen figyelmet a „kisebb” bajokra és szerencsétlenségekre, amelyek valakit igen rosszul érintenek. Jézus nemcsak együttérzést tanúsított, hanem továbblépett még egy szinttel – a könyörületes tettekig, és természetesen bennünket is éppen erre szólít. Bárki sajnálhatja azt, akinek baja van és együtt érezhet vele, a kérdés viszont az, hogy ez milyen tettekre sarkall?

Reggeli közben egy férfi hallgatta, amint a felesége az újságból olvasott egy másik országban történt, több ezer áldozatot követelő tragédiáról. Néhány percig arról beszélgettek, hogy milyen szörnyű is ez az eset. Majd a férfi témát váltva megkérdezte, hogy a helyi focicsapat nyert-e az esti meccset. Ugyan kivel nem fordult elő hasonló? Tehetünk egyáltalán valamit ilyenkor?

MÁSOK CIPŐJÉBE BÚJNI

Milyen üzenetet közvetít Kol 3:12, 1Pt 3:8 és 1Jn 3:17 verse? Hogyan tudunk mi is hasonló könyörülettel élni?

A *könyörület* azt jelenti, hogy „együtt szenved valakivel”. Mindannyian szenvedtünk már, ezért meg tudjuk érteni mások fájdalmát. Gyakran mi is könyörületre vagy együttérzésre vágyunk, amikor szenvedünk, tehát nekünk is hasonlóan kell viszonyulnunk a rászorulókhhoz.

Egy korábbi tanulmányunkban szó volt az irgalmas samaritánus történetéről. Jézus a samaritánus példáját kiemelve mondja: „*Egy úton lévő samaritánus pedig, amikor odaért, ahol az ember volt, és meglátta, megesett a szíve rajta*” (Lk 10:33, ÚRK). A samaritánust a könyörület hajtotta, hogy segítsen a megsebesült utazónak. A pap és a lévita valószínűleg ezt latolgatta magában: „Mi lesz velem, ha segíték ennek az embernek?” A samaritánust viszont más kérdés foglalkoztathatta: „Mi lesz ezzel az emberrel, ha nem segíték neki?” A történetben a samaritánus önzetlenül, az áldozat szemszögéből nézte a helyzetet, ezért cselekedett. A saját biztonságát és anyagi javait is kockáztatta az idegenért. Más szóval, kereszténynek lenni időnként azt jelenti, hogy kockázatot vállalunk, ami lehet valóban nagy és költséges is.

Nézzük meg a tékozló fiú példázatát is ebből a szempontból (Lk 15:20-32)! Mit tesz az apa, amivel kiválthatja mások bírálatát vagy akár egy családi perpatvart is? A megbocsátó ölelés, az összetartozás palástja, a bizalom gyűrűje, a szabadság saruja és a meghívás az ünneplésre az apa önzetlen örömét tükrözi, aki kész mindenét feláldozni, hogy tékozló fiát visszafogadhasa. A tékozló azt jelenti, hogy pazarló, zabolátlan, féktelen. Jól illenek ezek a jelzők a történetbeli fiú viselkedésére. Viszont álljunk csak meg egy kicsit! Joggal mondhatná bárki, hogy a tékozló fiú visszatérésekor a történetbeli apa, felretéve a méltóságát, szinte mértéket nem ismerve árasztja mindenét zilált külsejű fiára. Az idősebb testvér szemében az apa tette pazarlás, kirívó és megfontolatlan. Megtérő fia láttán az apa lesz a tékozló, és könyörületes szíve készíti arra, hogy odaadja mindenét, mindazt, ami csak kell a visszafogadásához.

Az együttérzésnek és a könyörületnek ez a szintje azt jelenti, hogy az ember háttérbe helyezi az önérdekét, énjét, ebből következően bármi megsebezheti, miközben együtt szenved valakivel és segít neki visszatérni. Röviden: az igazi könyörületnek és együttérzésnek ára is lehet!

JÉZUS SÍRT

„Könnyekre fakadt Jézus” (Jn 11:35). Mit tudhatunk meg ebből a versből, nemcsak Jézus emberi természetéről, hanem arról, hogy emberi természetében hogyan viszonyult mások szenvedéséhez (lásd még Róm 12:15)?

Jézus szíve mélyéről fakadó együttérzést, empátiát, sajnálatot tanúsított Jn 11:35 verse szerint. Noha éppen akkor készült feltámasztani Lázárt a halálból, fizikailag és érzelmileg is hatott rá annak a családnak a bánata, amellyel szoros kapcsolatban volt. Jézus azonban nem csak szeretett barátjának a halála miatt sírt. Jóval szélesebb képet látott: az egész emberiség szenvedését, aminek az oka a bűn pusztítása.

„Korszakok bajának súlya nyomta. Láta a szörnyű következményeket, melyeket Isten törvényének áthágása okoz. Láta, hogy a világtörténelemben Ábel halálával kezdődően szakadatlan a harc a jó és a gonosz között. Végigtekintett az eljövendő éveken, és szenvedést, szomorúságot, könnyeket, halált látott – ez lesz az ember sorsa. Valamennyi korban, országban élt emberi család kínja átjárta szívét. A bűnös faj bajai lelkére nehezedtek, s könnyeinek forrása feltört, amikor arra vágyott, hogy minden bánaton enyhítsen” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 449. o.).

Gondoljunk bele: „Valamennyi korban, országban élt emberi család kínja átjárta szívét.” Mi még azt is alig tudjuk elviselni, ha csak azoknak a fájdalmába gondolunk bele, akiket ismerünk vagy akik közel állnak hozzánk. Ehhez adjuk még hozzá mások szenvedését, amiről a hírekben olvasunk! Itt pedig az Úr, aki úgy ismeri a dolgokat, mint ahogy mi soha nem láthatjuk, az egész emberiség kollektív gyötrelme miatt fakadt sírva. Egyedül Isten látja az emberi szenvedés és szomorúság teljes képét. Hálásak lehetünk azért, hogy ennek a szomorúságnak csak egyes képeit láthatjuk, és néha még az is soknak tűnik számunkra. Próbáljuk meg elképzelni, hogy mi minden kavarghatott akkor Jézus szívében!

William Booth tábornok, az Üdvhadsereg alapítója mondta: „Ha nem tudsz sírni a város felett, nem használhatunk” (Roger S. Greenway és Timothy M. Monsma: *Cities: Missions' New Frontier* (Grand Rapids, Mich., 2000, Baker Pub. Group, 246. o.). Milyen következtetésre kell jutnunk e szavak hallatán?

MÁS VIGASZTALÓ

„Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasságnak atyja és minden vigasztalásnak Istene; Aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk bármely nyomorúságba esetteket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket” (2Kor 1:3-4). Pál szavai szerint hogyan segít az általunk átélt szenvedés abban, hogy jobban ki tudjuk mutatni együttérzésünket és képesek legyünk vigasztalni? Mi is tapasztaltuk már, hogy ez mennyire így van?

Krisztus megerősít a szenvedéseink között, mi pedig ezt az erőt továbbadhatjuk másoknak. Amit a saját fájdalmaink között megtanulunk, azzal még jobban segíthetünk a többi szenvedőnek.

Általában a gyülekezeteknek vannak olyan tagjai, akik szenvednek, és olyanok is, akik vigasztalnak. Ez a kombináció átalakíthatja a gyülekezetünket „menedékké”, „menedékvárossá” (lásd 4Mózes 35. fejezet). Mondhatnánk azt is, hogy gyógyulást hozó folyammá (lásd Ez 47:1-12), ami a környéken áthalad.

Az együttérzés, a vigasztalás igazi művészet. Íme néhány gondolat erről:

- Légy őszinte! Hallgasd meg a másikat, de te kevesebbet beszélj! Győződj meg róla, hogy a testbeszéded is az együttérzést és a vigasztalást fejezi ki!
- A saját személyiségtípusodnak megfelelő módon tanúsíts együttérzést! Vannak, akik csendben együtt sírnak a szenvedővel. Mások nem tudnak sírni, de pl. azzal mutathatják ki együttérzésüket, hogy szerveznek valamit, ami vigaszt nyújt a gyászolóknak.
- A pusztta jelenlét gyakran fontosabb, mint az, hogy bármit mondjunk vagy tegyünk.
- Engedjük, hogy ki-ki a maga módján élje meg a fájdalmát!
- Ismerjük meg a fájdalom/gyász feldolgozásának folyamatát, amin általában végigmennek az emberek!
- Vigyázzunk, nehogy azt mondjuk: „Tudom, hogy érzel.” Megvan az esélye, hogy nem tudjuk.
- Időnként szükség van szaktanácsadásra.
- Ne mondd, hogy „Imádkozom érted”, ha nem fogod valóban megtenni! Amikor csak lehetséges, imádkozz együtt a szenvedővel, látogasd meg, de ne csak sietve, és mondd neki bátorító bibliai idézeteket!
- Szervezz támogató csoportot (amennyiben lehetséges) a gyülekezetben vagy a környéken!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

5Móz 24:10-22; Jónás 3; Mal 3:17; Mt 15:32-38; Mk 6:34-44; Gal 6:2; Zsid 10:32-34

Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, „Az ima magasztos kiváltságunk” c. fejezet, 69-77. o.

Több család összefogott a szabadság alatt, és kisgyerekeikkel együtt étel- és tisztasági csomagokat állítottak össze, hogy majd a városukban élő, sok hajléktalan között szétosszák. Néhány órán át dolgoztak, azután autóba ültek, bementek a városközpontba, és alig fél óra alatt mindent elosztogattak. Utána múzeumba mentek, később pedig beültek valahová vacsorázni. A nap végén a kocsijaik felé tartottak, amikor az egyikük megszólalt: „Úgy örülök, hogy megtettük! De gondoltatok rá, hogy talán már újra megéheztek, akiknek enniadtunk?” Nem vitás, rengeteg ember szorul vigasztalásra, együttérzésre vagy segítségre, és ez egészen lehengerlő gondolat. Felvetődhet valakiben: „Mi értelme van annak, hogy bármit is tegyünk? Semmi eredménye nem lesz az erőfeszítéseinknek.” Ám az ilyen hozzáállás számos problémát vet fel. Először is, ha mindenki így gondolkozna, soha senki nem segítene másokon, és a már így is rettentő helyzet csak tovább romlana. Másik oldalról viszont, ha mindenki segítene, aki tud, enyhíthető a baj. Másodsorban a Biblia sehol nem mondja, hogy a földi életből egyszer teljesen eltűnik az emberi fájdalom, a szenvedés és a gonoszság. Ellenkezőleg! Még Jézus sem tudott kiküszöbölni minden emberi szenvedést, amikor a földön járt. Azt tette, amire lehetősége volt. Nekünk is így kell eljárunk: vigasztaljunk, tanúsítsunk együttérzést és segítsünk, akinek tudunk!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Mit tehetünk azért, hogy a gyülekezetünk biztonságos hely legyen, ahol gyógyulást találnak a megtört szívűek?
2. „Sokan tanakodnak azon, hogy vajon miért nem cselekszik Isten. Isten pedig azon tűnődik, hogy sok gyermeke miért olyan érzéketlen” (Dwight Nelson). Amennyiben egytértünk, mit tehetünk a változásért?
3. Nézzük meg a következő idézetet: „Az egyszerű, kedves szavak és az egyszerű figyelmesség elhajtják a kísértés és kétely fellegeit, amelyek az ember lelke körül gyülekeznek. A krisztusi együttérzés szívből fakadó kifejezése, amit egyszerűen mond el az ember, képes nyitottá tenni azoknak szívét, akiknek szükségük van Krisztus Lelkének egyszerű, finom érintésére” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 9. köt. 30. o.).

REMÉNYIK SÁNDOR: BIBLIAÓRA

A süllyedő világhajó
Parányi mentőcsolnakán
Lebegünk páran, emberek.
- Gyarak, kietlen kültelek -
A kormánynál egy asszony ül,
A hangja halkán ránk pereg,
Néha koppan a szíveken,
Mint őszben tavaszi eső.
Mögöttünk süllyed a világ,
Mi lebegünk a csolnakon,
A révészünk, az Irgalom
Vezet egy asszony-hangon át.
Most semmi sincs, csak ez a hang.
Csak ez a hang...
És messze a Világítótorony.